

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji, wynikającego z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).

- Na poparcie tego zarzutu skarżąca podnosi, że nie ma możliwości skorzystania z uprawnień przysługujących jej na podstawie art. 41 ust. 1 karty, gdyż żaden organ nie podjął się rozpatrzenia jej sprawy. Nie ma ona możliwości działania, ponieważ, po pierwsze, przepisy krajowe nie przewidują możliwości odwołania się od odmowy podjęcia kroków prawnych przez prezesa UOKiK. Po drugie, Komisja uchyliła się od rozpatrzenia sprawy, błędnie przyjmując, że już ją rozpatrzone. Wskutek tego zamknięto skarżącą drogę do dochodzenia swoich praw. Skarżąca precyzuje, że Komisja nie wzięła pod uwagę wszystkich okoliczności danej sprawy i nie zbadała starannie sytuacji skarżącej. Według skarżącej Komisja powinna była dokładnie zbadać, czy i jak sprawa została rozpatrzona, a zatem starannie przeanalizować działania krajowego organu ochrony konkurencji. Komisja zaniechała tego obowiązku, a zatem nie wywiązała się z obowiązku należytej staranności, wynikającego z prawa do dobrej administracji. Komisja nie wypełniła też obowiązku wynikającego z art. 105 ust. 1 traktatu FUE. Nie wzięła ona bowiem pod uwagę okoliczności, że w razie odrzucenia przez nią skargi sprawa potencjalnego naruszenia zasad konkurencji pozostanie niewyjaśniona, gdyż organ krajowy jej nie rozstrzygnął.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 i 102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1)

(²) Dz.U. 2004, C 101, s. 43.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – Jakeliūnas / ESMA

(Sprawa T-760/20)

(2021/C 72/41)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Stasys Jakeliūnas (Wilno, Litwa) (przedstawiciel: adwokat R. Paukštė)

Strona pozwana: Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że dokonana pismem ESMA22–105–1261 z dnia 30 października 2020 r. odmowa uwzględnienia przez ESMA wniosku strony skarżącej z dnia 30 września 2020 r. o wszczęcie dochodzenia w sprawie ewentualnej manipulacji na rynku (zwanego dalej „wnioskiem”) jest bezzasadna;
- nakazanie ESMA ponownego rozpatrzenia wniosku;
- obciążenie ESMA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Podstawą zarzutu pierwszego jest to, że:

- przepisy ustanowione w dyrektywie 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹) obejmują wyszczególnione we wniosku potencjalne naruszenia;
- dyrektywa ta od chwili jej przyjęcia była przedmiotem koordynacji i nadzoru na szczeblu Unii. Jest to także przewidziane w dyrektywie Komisji 2003/124/WE (²);

- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010⁽³⁾ ustanowiło ESMA, który to urząd w rzeczywistości przejął obowiązki działających do tego czasu organów nadzoru nad europejskimi papierami wartościowymi i przyjął odpowiedzialność za skuteczne wdrożenie dyrektywy 2003/6/WE i nadzór nad nią oraz za ochronę inwestorów;
 - dyrektywa 2003/6/WE została uchylona ze skutkiem od dnia 3 lipca 2016 r.;
 - z tego względu ESMA ma obowiązek przeprowadzenia dochodzenia w sprawie naruszeń dyrektywy 2003/6/WE, które mogły zostać popełnione do chwili ustanowienia ESMA.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że wniosek strony skarżącej nie jest oparty na konieczności stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011⁽⁴⁾ i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014⁽⁵⁾, aktów, na których ESMA oparła swoją odmowę.
3. Podstawą zarzutu trzeciego jest to, że
- ESMA dokonuje zbyt wąskiej i nieelastycznej wykładni dyrektywy 2003/6/WE i w sposób nieuzasadniony ogranicza jej zakres stosowania. Okoliczność, że przepisy tej dyrektywy zostały rozszerzone i dookreślone w rozporządzeniu (UE) nr 596/2014, nie oznacza samo w sobie, że dyrektywa ta nie obejmowała ewentualnych przypadków manipulacji na rynku wyszczególnionych we wniosku i nie musi być do nich stosowana;
 - ESMA pominęła przedstawione jej informacje odnoszące się do ewentualnych nieujawnionych konfliktów interesów dotyczących banków, wskazujące, że art. 1 ust. 2 lit. c) i art. 6 ust. 5 dyrektywy 2003/6/WE mogły zostać naruszone.

(1) Dyrektywa 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) (Dz.U. 2003, L 96, s. 16).

(2) Dyrektywa Komisji 2003/124/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. wykonująca dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie definicji i publicznego ujawniania informacji wewnętrznych oraz definicji manipulacji na rynku (Dz.U. 2003, L 339, s. 70).

(3) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. 2010, L 331, s. 84).

(4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz.U. 2016, L 171, s. 1).

(5) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywę Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (Dz.U. 2014, L 173, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2020 r. – PB / Komisja

(Sprawa T-775/20)

(2021/C 72/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PB (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandebussche)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;

a w konsekwencji:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 22 października 2020 r., doręczonej w dniu 23 października 2020 r., w sprawie przyjęcia wobec skarżącego środków administracyjnych zmierzających do odzyskania od niego kwoty rzekomo nienależnie otrzymanej przez [HB] tytułem umów TACIS/2006/101-510 i CARDS/2008/166-429;